

Π. Λ. ΤΡΑΒΕΡΣ

Εικονογράφηση:
Λόρεν Τσάλιντ

Μαίρη Πόπινς

Π. Λ. ΤΡΑΒΕΡΣ

Μαίρη Πόπινς

Στη μητέρα μου 1875-1928 - Π. Λ. Τ.

Για τη μητέρα μου - σ' ευχαριστώ - Λ. ΤΣ.

Εικονογράφηση:
Λόρεν Τσάιλντ

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΑΠΟ ΤΗ
Λόρεν Τσάιλντ
6

ΕΝΑ
Ανατολικός άνεμος
8

ΔΥΟ
Το ρεπό
38

ΤΡΙΑ
Το Αέριο Γέλιου
64

ΤΕΣΣΕΡΑ
Ο Άντριου της δεσποινίδος Λαρκ
96

ΠΕΝΤΕ
Η Γυναίκα με τα Πουλιά
122

ΕΞΙ
Η ιστορία του Τζον
και της Μπάρμπαρα
138

ΕΠΤΑ
Δυτικός άνεμος
164

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ
τη συγγραφέα και την εικονογράφο
188

Πρόλογος

ΑΝΑΚΑΛΥΨΑ ΤΗ ΜΑΙΡΗ ΠΟΠΙΝΣ ΟΤΑΝ ΜΕ ΠΗΓΑΝ ΩΣ ΠΑΙΔΙ στον κινηματογράφο να δω την ταινία της Disney του 1964. Δεν είχα ξαναπάει στον κινηματογράφο – ήταν η πρώτη φορά. Το γεγονός αυτό ήταν πολύ σημαντικό, και μια από εκείνες τις τόσο πολυαγαπημένες εξόδους που έγιναν μέρος της ιστορίας της οικογένειάς μου. Τι σπουδαία εμπειρία να βλέπω τη Μαίρη Πόπινς στη μεγάλη οθόνη – ανέβαινε σκάλες γλιστρώντας πάνω στην κουπαστή, έβγαζε τρία σιρόπια διαφορετικού χρώματος από ένα μόνο μπουκαλάκι με φάρμακο, και συγύριζε ένα δωμάτιο κροταλίζοντας τα δάχτυλά της... όλα αυτά μου δημιούργησαν απορίες... Πώς τα κατάφερνε;

Ήθελα όμως στ' αλήθεια να το μάθω; Μήπως ήταν πιο συναρπαστικό να πιστέψω απλώς στη μαγεία που έβλεπα μπροστά μου; Ότι θα μπορούσε, ας πούμε, κάποιος που έχει σκάσει στα γέλια να αρχίσει να αιωρείται στο ταβάνι;

Αυτή είναι για μένα η τέχνη μιας καλής ιστορίας, ανεξάρτητα από το μέσο που θα χρησιμοποιήσεις για να τη διηγηθείς. Να δημιουργήσεις έναν φανταστικό κόσμο τόσο συναρπαστικό που όλοι θέλουν να πιστέψουν σ' αυτόν. Η κινηματογραφική ταινία της Disney με τα ειδικά εφέ, που τότε αποτελούσαν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας, αιχμαλώτισε τέλεια τη μαγεία της ιστορίας. Ήταν μια όμορφη διασκευή του βιβλίου της Π. Α. Τράβερς, ενός βιβλίου που έψαξα και βρήκα αμέσως μόλις συνειδητοποίησα ότι η Μαίρη Πόπινς είχε ζωή και πέρα από την οθόνη.

Ξαναδιάβασα με πολύ μεγάλη ευχαρίστηση το πρώτο βιβλίο της σειράς που λάτρευα τόσο ως παιδί. Και τώρα ως ενήλικος είχα την ευκαιρία να εικονογραφήσω τις αγαπημένες μου ιστορίες απ' αυτό. Η Μαίρη Πόπινς, που εκδόθηκε το 1934, αποτελείται από δώδεκα υπέροχα και παράξενα κεφάλαια· σε αυτά διαβάζουμε την ιστορία μιας τρομερής νταντάς που τη φέρνει ο ανατολικός άνεμος στην εξώπορτα της οικογένειας Μπανκς. Η αλήθεια είναι πως ο ανατολικός άνεμος την πετάει κυριολεκτικά στην εξώπορτα. Τα επτά κεφάλαια που επέλεξα να εικονογραφήσω και να συμπεριλάβω στο βιβλίο αυτό ήταν όσα θεωρώ πως μας βάζουν σε σκέψεις και μας προσφέρουν χαρά – αν και όλα τα κεφάλαια είναι αφάνταστα ευρηματικά επειδή η Τράβερς είχε απλούστατα απίστευτο μυαλό.

Με εντυπωσίασε ιδιαίτερα το κεφάλαιο με τίτλο «Η Ιστορία του Τζον και της Μπάρμπαρα». Δεν υπάρχει στην κινηματογραφική διασκευή, αλλά για μένα είναι το πιο σπαραχτικό από όλα. Γιατί μας λέει, με λίγα λόγια, πως τα παιδιά επικοινωνούν με τα ζώα μέχρι τα πρώτα τους γενέθλια. Μόλις όμως γίνουν ενός έτους τα ξεχνούν όλα και γίνονται αυτό που πάντα θεωρούμε πως είναι: μωράκια που γουργου-

ρίζουν από ευχαρίστηση. Με μάγεψε αυτή η ιδέα όταν πρωτοδιάβασα τη Μαίρη Πόπινς ως παιδί. Ήταν μια σκέψη τόσο θαυμάσια μα και μελαγχολική συνάμα – και δεν μπορώ να μην αναρωτιέμαι αν η Τράβερς αναλογιζόταν πόσο γρήγορα χάνεται η αθωότητα και η φαντασία της παιδικής ηλικίας.

Επέλεξα να τοποθετήσω την εικονογραφημένη μου έκδοση στη δεκαετία του 1930, για να θυμίζει την περίοδο που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το βιβλίο. Πολλά από τα κοστούμια των ηρώων είναι βασισμένα σε ρούχα εκείνης της εποχής, αν και την ίδια –επειδή ποτέ δεν είμαστε πραγματικά σίγουροι από πού έρχεται η Μαίρη ή αν είναι πλάσμα αυτού του κόσμου– την έντυσα σε στιλ κυρίως εδουαρδιανό, με μια σύγχρονη πινελιά.

Μια και η Μαίρη Πόπινς είναι μια ηρωίδα που γνωρίζουν πάρα πολλοί άνθρωποι για πάρα πολλά χρόνια, θεώρησα πως θα ήταν σωστό να τη σχεδιάσω με παραδοσιακό τρόπο. Ωστόσο, συνδύασα τα σχέδια με κολάζ, χρησιμοποιώντας παντού ζωηρά μοτίβα και χρώματα, και, για να δώσω ακόμη μεγαλύτερη ζωντάνια στην εικονογράφηση, χρησιμοποίησα υφάσματα στις ταπετσαρίες τοίχων, στα πατώματα, στα ενδύματα και στη διακόσμηση. Έτσι, πρόσθεσα μοντέρνα στοιχεία, απόλυτα ταίριαστα με την ιστορία. Έντυσα με ένα τουίντ παλτό τη Μαίρη, γιατί μου φάνηκε σωστό να φοράει ένα ρούχο κλασικό, από καλής ποιότητας απλό ύφασμα, αλλά ήθελα να διαθέτει επιπλέον και κάτι εκκεντρικά κομψό. Έτυχε να έχω μερικά δείγματα υφασμάτων από την εταιρεία Dashing Tweeds, και σκέφτηκα πως θα ταίριαζαν τέλεια σε εκείνη. Και διάλεξα ένα ύφασμα με ένα όμορφο κι έντονο κιτρινόμαυρο σχέδιο. Αν το βλέπατε από κοντά, θα παρατηρούσατε πως αντανακλάται το φως σε ολόκληρο το ύφασμα τόσο που αστράφτει. Μου φάνηκε ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να φοράει η Μαίρη Πόπινς ως το τέλειο πάντρεμα πρακτικού μυαλού και μαγείας.

Η αληθινή χαρά της Μαίρης Πόπινς είναι ότι πρόκειται για έναν χαρακτήρα διαχρονικό και ανθεκτικό. Ήταν τιμή μου να τη ζωντανέψω με αυτόν τον τρόπο και να τη συστήσω σε νέους αναγνώστες, που ελπίζω να μείνουν κι εκείνοι εξίσου γοητευμένοι μ' αυτήν όπως έμεινα εγώ.

Lawson Child

Αγατοηλικός άνεμος

ΕΝΑ

Ανατολικός άνεμος

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΒΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΟΔΟ ΚΕΡΑΣΙΑΣ ΤΟ μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να ρωτήσετε τον αστυνομικό στο σταυροδρόμι. Θα σπρώξει λιγάκι το κράνος του στο πλάι, θα ξύσει σκεφτικός το κεφάλι του, μετά θα σας δείξει με το πελώριο λευκογαντοφορεμένο δάχτυλό του και θα πει:

«Πρώτος δρόμος δεξιά,
δεύτερος δρόμος αριστερά,
αμέσως δεξιά και πάλι...
και φτάσατε.
Καλή σας μέρα».

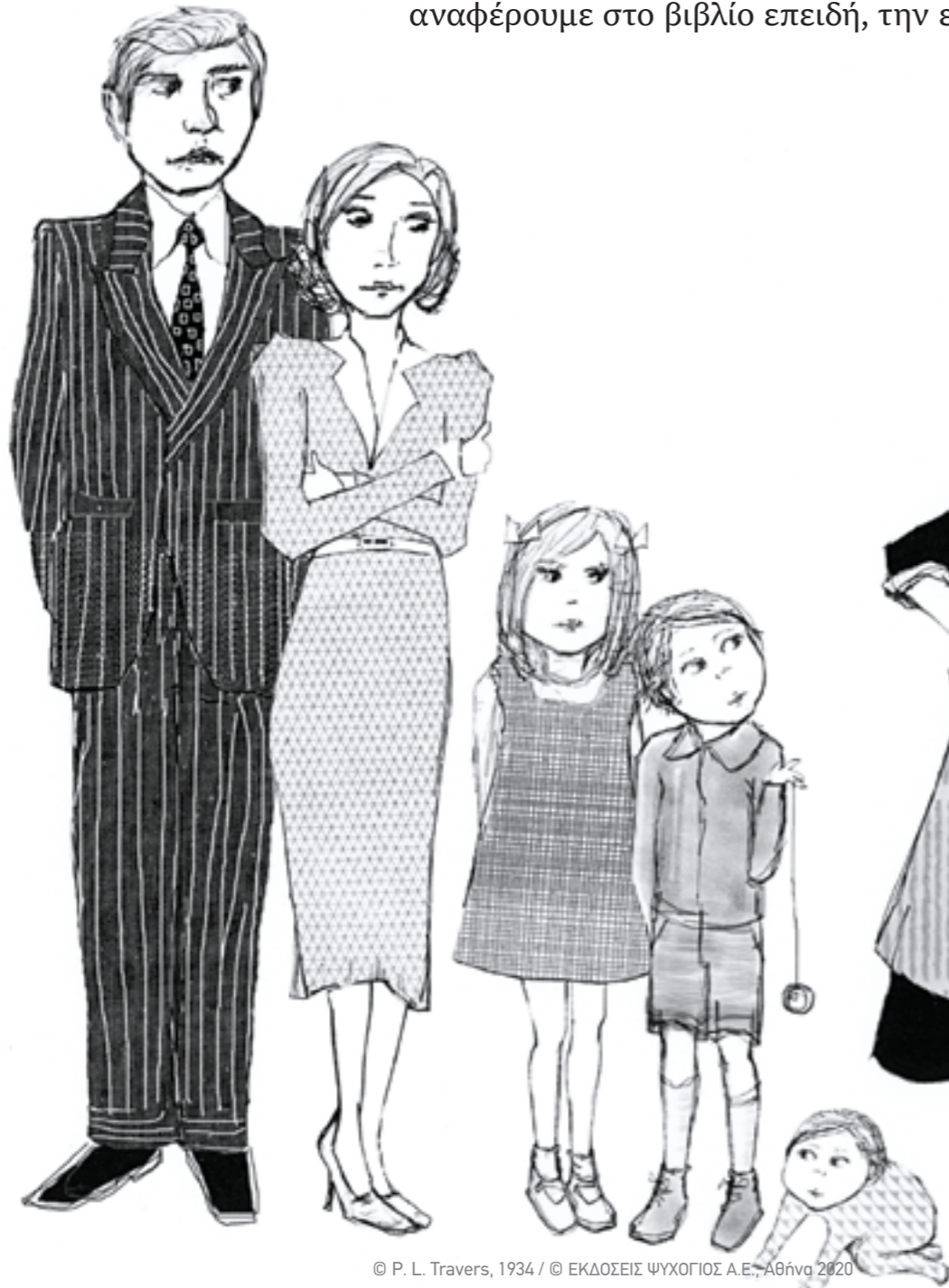
Και, πράγματι, αν ακολουθήσετε πιστά τις οδηγίες του, θα φτάσετε όντως εκεί – ακριβώς στη μέση της Οδού Κερασιάς, με τα σπίτια στη σειρά στη μία πλευρά και το πάρκο στην άλλη, και τις κερασιές που χορεύουν στη μέση ακριβώς.

Αν ψάχνετε τον Αριθμό Δεκαεπτά –και πιθανότατα αυτόν ψάχνετε, επειδή αυτό το βιβλίο έχει να κάνει μ' αυτό το συγκεκριμένο σπίτι– θα τον βρείτε γρήγορα. Πρώτα απ' όλα, είναι το μικρότερο σπίτι στον δρόμο. Και πέρα απ' αυτό, είναι το μοναδικό που βρίσκεται σε τόσο κακή κατάσταση και χρειάζεται ένα χέρι βάψιμο. Όμως, ο κύριος Μπανκς, ο ιδιοκτήτης του, είπε στην κυρία Μπανκς ότι θα μπορούσε να έχει είτε ένα όμορφο, καθαρό, άνετο σπίτι είτε τέσσερα παιδιά. Όμως, όχι και τα δύο, επειδή δεν είχε χρήματα και για τα δύο.

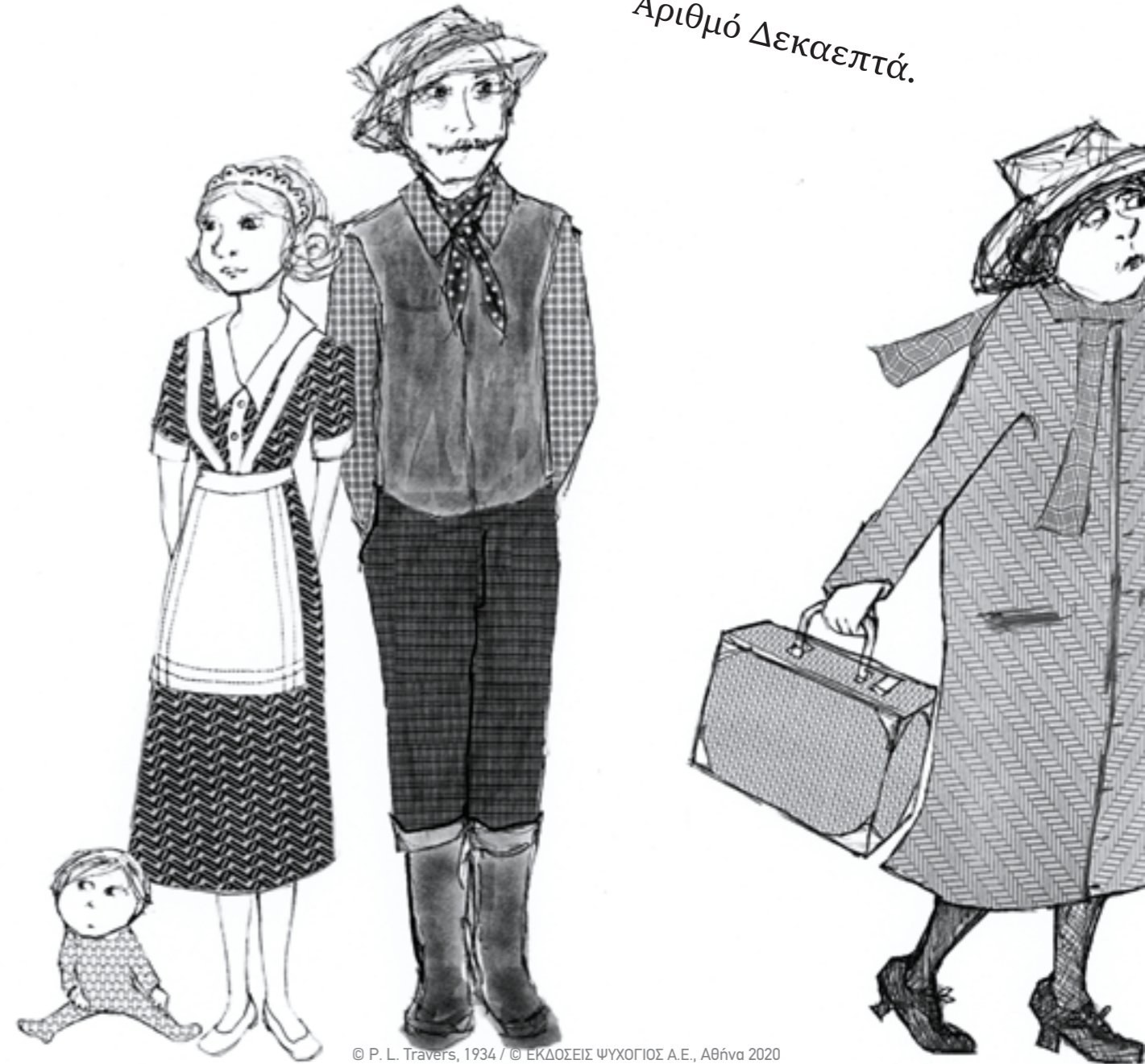
Κι αφού η κυρία Μπανκς σκέφτηκε και ξανασκέφτηκε το θέμα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι θα προτιμούσε να έχει την Τζέιν, το μεγαλύτερο παιδί της, και τον Μάικλ, που γεννήθηκε δεύτερος, και τον Τζον και την Μπάρμπαρα, τα δίδυμα, που ήταν τα τελευταία. Οπότε λύθηκε το θέμα, και η οικογένεια Μπανκς ήρθε να ζήσει στον Αριθμό Δεκαεπτά, μαζί με την κυρία Μπριλ για να τους μαγειρεύει, την Έλεν για να στρώνει τα τραπέζια και τον Ρόμπερτσον Άι για να κουρεύει το γκαζόν, να ακονίζει τα μαχαίρια και να γυαλίζει τα παπούτσια και όπως έλεγε πάντα ο κύριος Μπανκς: «Να χαραμίζει τον χρόνο του και τα λεφτά μου».

Και, βέβαια, πέρα απ' αυτούς ήταν και η Κέιτι Νάνα,
που η αλήθεια είναι πως δεν αξίζει να την
αναφέρουμε στο βιβλίο επειδή, την εποχή

για την οποία μιλάω,

είχε μόλις φύγει από τον
Αριθμό Δεκαεπτά.

«Δίχως να ζητήσει άδεια ούτε να μας προειδοποιήσει. Και τώρα τι θα κάνω εγώ;» είπε η κυρία Μπανκς.

«Βάλε αγγελία, αγαπητή μου», είπε ο κύριος Μπανκς φορώντας τα παπούτσια του. «Μακάρι να έφευγε και ο Ρόμπερτσον Άι δίχως προειδοποίηση, επειδή γυάλισε και πάλι τη μία μου μπότα και δεν άγγιξε καθόλου την άλλη. Θα φαίνομαι εντελώς ανισόρροπος».

«Αυτό που λες», είπε η κυρία Μπανκς, «δεν έχει την παραμικρή σημασία. Δε μου είπες τι να κάνω σχετικά με την Κέιτι Νάνα».

«Εξαφανίστηκε, οπότε δε βλέπω τι μπορείς να κάνεις», απάντησε ο κύριος Μπανκς. «Όμως, αν ήμουν εγώ –θέλω να πω, αν ήμουν στη θέση σου–, θα ζητούσα από κάποιον να βάλει μια αγγελία στην *Πρωινή Εφημερίδα* που να λέει ότι η Τζέιν και ο Μάικλ και ο Τζον και η Μπάρμπαρα Μπανκς (για να μην αναφέρουμε και τη μητέρα τους) χρειάζονται την καλύτερη δυνατή νταντά με τον χαμηλότερο δυνατό μισθό και μάλιστα αμέσως. Έπειτα θα περιμένα και θα 'βλεπα τις νταντάδες να κάνουν ουρά έξω απ' την αυλόπορτα και θα θύμωνα πάρα πολύ μαζί τους επειδή θα εμπόδιζαν την κυκλοφορία κι εγώ θα αναγκάζομαι να δώσω ένα σελίνι στον αστυνομικό, επειδή τον έβαλα σε τόσο μεγάλο μπελά. Και τώρα πρέπει να φύγω.

Πόπο, κάνει πάρα πολύ κρύο· ούτε στον Βόρειο Πόλο να ήμαστε. Από πού φυσάει ο άνεμος;»

Και με τα λόγια αυτά, ο κύριος Μπανκς έβγαλε το κεφάλι του από το παράθυρο και κοίταξε προς το σπίτι του ναυάρχου Μπουμ, που βρισκόταν στη γωνία του δρόμου. Ήταν το πιο επιβλητικό σπίτι στον δρόμο, κι όλος ο δρόμος ήταν πολύ περήφανος γι' αυτό επειδή θύμιζε πλοίο. Στον κήπο υπήρχε ένα κοντάρι για τη σημαία και στη στέγη ένας επιχρυσωμένος ανεμοδείκτης σε σχήμα τηλεσκοπίου.

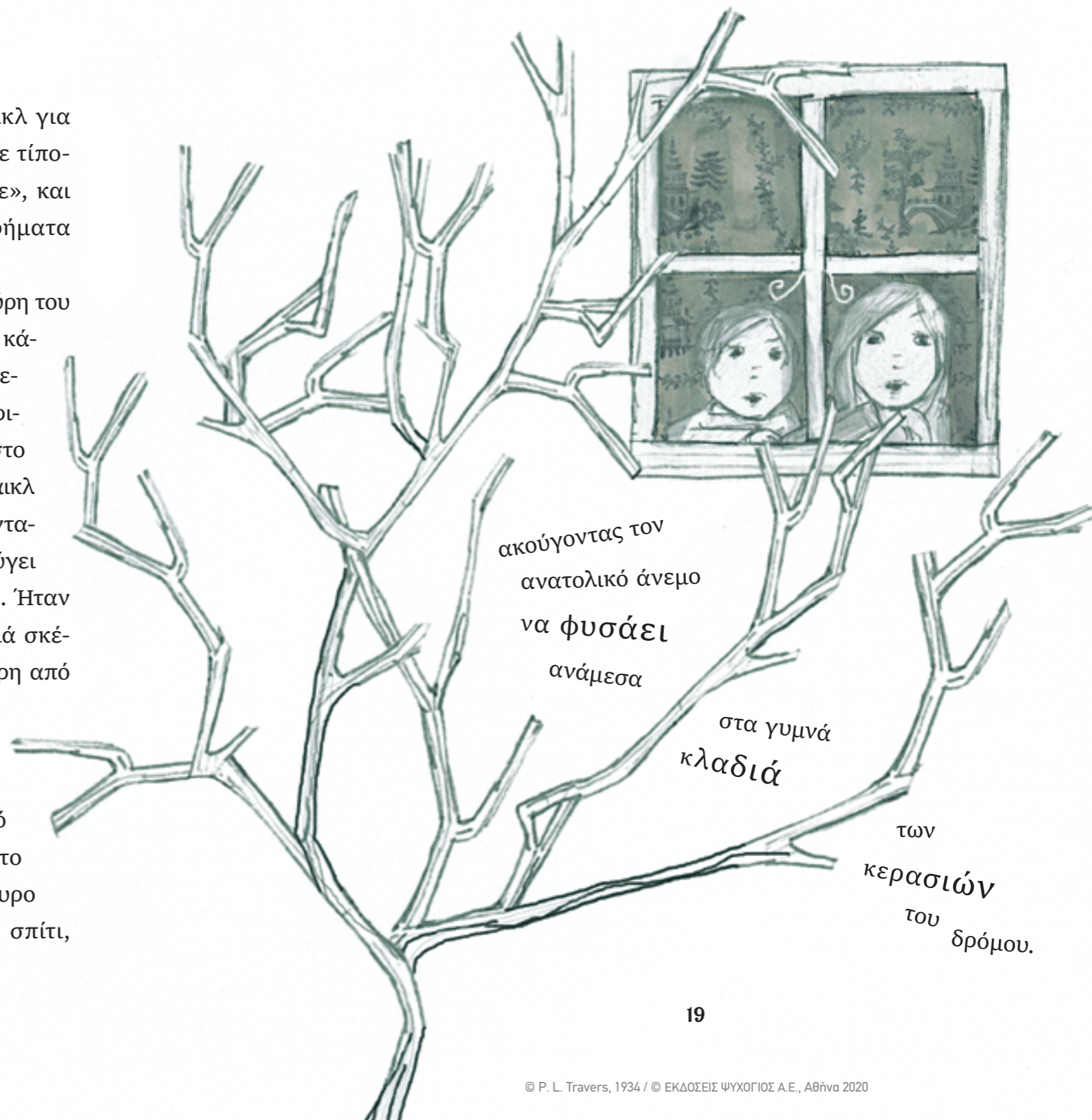
«Χα!» είπε ο κύριος Μπανκς, ξαναβάζοντας γρήγορα μέσα το κεφάλι του. «Ανατολικός άνεμος – έτσι λέει το τηλεσκόπιο του ναυάρχου Μπουμ. Το φαντάστηκα. Τα κόκαλά μου με πονάνε. Θα φορέσω δύο πανωφόρια». Και φίλησε αφηρημένα τη σύζυγό του στη μύτη και χαιρέτησε τα παιδιά κι έφυγε για το Σίτι.

Λοιπόν, το Σίτι ήταν ένα μέρος όπου ο κύριος Μπανκς πήγαινε κάθε μέρα –εκτός από τις Κυριακές, βέβαια, και τις αργίες– κι όσο ήταν εκεί καθόταν σε μια μεγάλη καρέκλα μπροστά από ένα μεγάλο γραφείο και κέρδιζε χρήματα. Όλη μέρα δούλευε, κόβοντας πένες, και σελίνια, και μισές κορόνες, και τρεις πένες. Και τα έφερνε στο σπίτι μαζί του μέσα στη μικρή μαύρη τσάντα του. Πότε πότε

έδινε μερικά νομίσματα στην Τζέιν και στον Μάικλ για τους κουμπάρδες τους, κι όταν δεν του περισσεύε τίποτα για να τους δώσει έλεγε: «Η τράπεζα φαλίρισε», και τα παιδιά ήξεραν ότι δεν είχε βγάλει αρκετά χρήματα εκείνη την ημέρα.

Οπότε ο κύριος Μπανκς έφυγε, κρατώντας τη μαύρη του τσάντα, και η κυρία Μπανκς πήγε στο σαλόνι και κάθισε εκεί όλη μέρα γράφοντας επιστολές στις εφημερίδες, θερμοπαρακαλώντας τες να της στείλουν μερικές νταντάδες αμέσως, μια και τις περίμενε· και στο παιδικό δωμάτιο, στο επάνω πάτωμα, η Τζέιν και ο Μάικλ είχαν στηθεί στο παράθυρο κι αναρωτιόνταν ποιες νταντάδες θα έρχονταν. Ήταν χαρούμενοι που είχε φύγει η Κέιτι Νάνα, γιατί δεν την είχαν συμπαθήσει ποτέ. Ήταν γριά και χοντρή και μύριζε κριθαροζούμι. Τα παιδιά σκέφτονταν πως οποιαδήποτε νταντά θα ήταν καλύτερη από την Κέιτι Νάνα – αν όχι πολύ καλύτερη.

Όταν το απόγευμα άρχισε να χάνεται πίσω από το πάρκο, η κυρία Μπριλ και η Έλεν ανέβηκαν στο επάνω πάτωμα για να τους δώσουν το βραδινό τους και να κάνουν μπάνιο τα δίδυμα. Και μετά το βραδινό, η Τζέιν και ο Μάικλ κάθισαν στο παράθυρο περιμένοντας τον κύριο Μπανκς να γυρίσει στο σπίτι,

Τα δέντρα, που γύριζαν και λύγιζαν στο σούρουπο, ήταν σαν να είχαν τρελαθεί και να χόρευαν για να βγάλουν τις ρίζες τους από τη γη.

«Να τος!» είπε ξαφνικά ο Μάικλ κι έδειξε μια σιλουέτα που έπεσε με δύναμη πάνω στην αυλόπορτα. Η Τζέιν κοίταξε προσεκτικά μέσα στο σκοτάδι που πύκνωνε.

«Δεν είναι ο μπαμπάς», είπε. «Κάποιος άλλος είναι».

Έπειτα η σιλουέτα, που στριφογύριζε και διπλωνόταν από τον άνεμο, σήκωσε το μάνταλο της αυλόπορτας, και τα παιδιά είδαν ότι ήταν μια γυναίκα που κρατούσε με το ένα χέρι το καπέλο της και μια ταξιδιωτική τσάντα με το άλλο. Κι όπως την παρακολουθούσαν, η Τζέιν και ο Μάικλ είδαν κάτι παράξενο. Με το που πέρασε η σιλουέτα την αυλόπορτα, ήταν σαν να τη σήκωσε ο άνεμος ψηλά,

στον αέρα,

και να την πέταξε στο σπίτι.

Σαν να την είχε ρίξει αρχικά στην αυλόπορτα, να περίμενε μέχρι να την ανοίξει και να μπει, και μετά να τη σήκωσε και να την πέταξε - με την ταξιδιωτική τσάντα κι όλα της τα υπάρχοντα - στην εξώπορτα.

Τα παιδιά, που παρακολουθούσαν, άκουσαν ένα τρομερό μπαμ, και καθώς η γυναίκα προσγειώθηκε ολόκληρο το σπίτι τραντάχτηκε.

«Τι παράξενο! Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα», είπε ο Μάικλ.

«Πάμε να δούμε ποια είναι!» είπε η Τζέιν, και πιάνοντας τον Μάικλ από το χέρι, τον τράβηξε από το παράθυρο και βγήκαν στο πλατύσκαλο, διασχίζοντας το παιδικό δωμάτιο. Από εκεί έβλεπαν πολύ καλά το μπροστινό χολ κι ό,τι γινόταν εκεί πέρα.

Και τότε είδαν τη μητέρα τους να βγαίνει από το σαλόνι και μια επισκέπτρια να την ακολουθεί. Η Τζέιν και ο Μάικλ πρόσεξαν ότι η νεοφερμένη είχε λαμπερά μαύρα μαλλιά –«Σαν ξύλινη ολλανδέζικη κούκλα», ψιθύρισε η Τζέιν– ήταν λεπτή, με μεγάλα πόδια και χέρια, και είχε μικρά μάλλον διαπεραστικά μπλε μάτια.

«Θα δείτε και μόνη σας πως είναι πολύ καλά παιδιά», έλεγε η κυρία Μπανκς.

Ο Μάικλ έριξε μια γερή αγκωνιά στα πλευρά της Τζέιν.

«Και δε δημιουργούν ποτέ προβλήματα», συνέχισε διστακτικά η κυρία Μπανκς, σαν να μην πίστευε πραγματικά ούτε η ίδια αυτά που έλεγε. Τα παιδιά άκουσαν την επισκέπτρια να ρουθουνίζει σαν να μην τα πίστευε ούτε κι εκείνη.

«Και τώρα, όσον αφορά τις συστατικές επιστολές...» συνέχισε η κυρία Μπανκς.

«Ω, είναι αρχή μου να μη δίνω ποτέ συστατικές επιστολές», είπε η γυναίκα αποφασιστικά. Η κυρία Μπανκς γύρισε και την κοίταξε.

«Πίστευα ότι συνηθίζεται», είπε. «Θέλω να πω – αυτό κάνουν όλοι, πάντα».

Η Τζέιν και ο Μάικλ άκουσαν την αυστηρή φωνή να λέει: «Πολύ ξεπερασμένη άποψη, κατά τη γνώμη μου. Πολύ ξεπερασμένη. Τελείως ντεμοντέ και παλιομοδίτικη, θα μπορούσατε να πείτε».

Λοιπόν, αν υπήρχε ένα πράγμα που δεν άρεσε στην κυρία Μπανκς ήταν να τη θεωρούν ντεμοντέ και παλιομοδίτικη. Δεν μπορούσε να το αντέξει. Οπότε είπε αμέσως: «Πολύ καλά, τότε. Δε θ' ασχοληθούμε με τις συστατικές επιστολές. Ρώτησα μόνο και μόνο για την περίπτωση που εσείς... ε... θα τις θεωρούσατε υποχρεωτικές. Το παιδικό δωμάτιο βρίσκεται στο επάνω πάτωμα...» Και πήγε προς τη σκάλα, εξακολουθώντας να μιλάει συνεχώς, δίχως να σταματήσει ούτε μία φορά. Κι επειδή περπατούσε και μιλούσε, η κυρία Μπανκς δεν πρόσεξε τι συνέβαινε πίσω της, αλλά η Τζέιν και ο Μάικλ, που κάθονταν στο πλατύσκαλο, είδαν καθαρά το απίστευτο πράγμα που έκανε η επισκέπτρια.

Ακολουθούσε, φυσικά, την κυρία Μπανκς στο πάνω πάτωμα, αλλά δεν ανέβαινε τη σκάλα με τον συνηθισμένο τρόπο. Με τη μεγάλη ταξιδιωτική της τσάντα στα χέρια, γλίστρησε με χάρη στην κουπαστή, προς τα πάνω, κι έφτασε στο πλατύσκαλο ταυτόχρονα με την κυρία Μπανκς. Η Τζέιν και ο Μάικλ ήξεραν πως τέτοιο πράγμα δεν είχε ξαναγίνει. Συχνά, βέβαια, κατέβαιναν μ' αυτόν τον τρόπο και οι ίδιοι τη σκάλα. Όμως, κανείς δεν ανέβαινε προς τα πάνω – ποτέ! Κοίταξαν με περιέργεια την παράξενη νέα επισκέπτρια.

«Οπότε... τα κανονίσαμε όλα». Η μητέρα των παιδιών έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης.

«Πράγματι. Αρκεί να μείνω ικανοποιημένη», είπε η άλλη γυναίκα, σκουπίζοντας τη μύτη της με ένα μεγάλο κοκκινόλευκο βαμβακερό μαντίλι.

«Παιδιά», είπε η κυρία Μπανκς, βλέποντάς τα μπροστά της ξαφνικά, «τι κάνετε εδώ; Αυτή είναι η νέα σας νταντά, η Μαίρη Πόπινς. Τζέιν, Μάικλ, πείτε: “Χαίρω πολύ”! Κι αυτά εδώ είναι τα δίδυμα», είπε δείχνοντας τα μωρά στις κούνιες τους.

Η Μαίρη Πόπινς κάρφωσε το βλέμμα της στα παιδιά, κοιτάζοντας το ένα μετά το άλλο, λες και προσπαθούσε να αποφασίσει αν της άρεσαν ή όχι.

«Σας κάνουμε;» είπε ο Μάικλ.

«Μάικλ, μην είσαι αγενής», είπε η μητέρα του.

Η Μαίρη Πόπινς συνέχισε να παρατηρεί με προσοχή τα τέσσερα παιδιά. Μετά, με ένα μακρόσυρτο δυνατό ρουθούνισμα που έμοιαζε να δηλώνει ότι είχε καταλήξει σε απόφαση, είπε: «Θ' αναλάβω τη θέση».

«Το είπε σαν να μας έκανε εξέχουσα τιμή». Έτσι είπε η κυρία Μπανκς στον σύζυγό της αργότερα.

«Μπορεί και να μας κάνει», είπε ο κύριος Μπανκς βγάζοντας για μια στιγμή τη μύτη του από την άκρη της εφημερίδας του και ξανακρύβοντάς τη γρήγορα.

Μόλις έφυγε η μητέρα τους, η Τζέιν και ο Μάικλ πλησίασαν σιγά σιγά τη Μαίρη Πόπινς, που στεκόταν, ακίνητη σαν κολόνα, με τα χέρια σταυρωμένα.

«Πώς ήρθατε;» τη ρώτησε η Τζέιν. «Σαν να σας έφερε εδώ πέρα ο άνεμος που φυσούσε».

«Με έφερε», είπε λακωνικά η Μαίρη Πόπινς. Και ξετύλιξε το κασκόλ από τον λαιμό της κι έβγαλε το καπέλο της και το κρέμασε σε έναν από τους στύλους του κρεβατιού.

Απ' ό,τι φαινόταν, η Μαίρη Πόπινς δεν είχε σκοπό να πει τίποτε άλλο –αν και ρουθούνιζε πάρα πολύ–, οπότε παρέμεινε και η Τζέιν σιωπηλή. Όμως, όταν η Μαίρη Πό-

πινς έσκυψε για να ανοίξει την ταξιδιωτική της τσάντα, ο Μάικλ δεν κατάφερε να συγκρατηθεί.

«Τι παράξενη ταξιδιωτική τσάντα!» είπε ζουλώντας τη με τα δάχτυλά του.

«Χαλί», είπε η Μαίρη Πόπινς βάζοντας το κλειδί της στην κλειδαριά.

«Μεταφέρετε χαλιά, δηλαδή;»

«Όχι. Είναι φτιαγμένη από χαλί».

«Ω», έκανε ο Μάικλ. «Κατάλαβα». Όμως, δεν είχε καταλάβει ακριβώς.

Η ταξιδιωτική τσάντα ήταν ανοιχτή πια, και η Τζέιν με τον Μάικλ ανακάλυψαν κατάπληκτοι πως ήταν εντελώς άδεια.

«Μα», είπε η Τζέιν, «δεν έχει τίποτα μέσα!»

«Τι εννοείς – τίποτα;» ζήτησε να μάθει η Μαίρη Πόπινς, ανασηκώνοντας το σώμα της με ύφος προσβεβλημένο. «Δεν έχει τίποτα μέσα – αυτό είπες;»

Και με τα λόγια αυτά έβγαλε από την άδεια ταξιδιωτική τσάντα μια κολλαρισμένη λευκή ποδιά και την έδεσε γύρω από τη μέση της. Έπειτα έβγαλε μια μεγάλη πλάκα σαπούνι Σανλάιτ, μια οδοντόβουρτσα, ένα πακέτο φουρκέτες, ένα μπουκάλι άρωμα, μια μικρή πτυσσόμενη πολυθρόνα κι ένα κουτί παστίλιες για τον λαιμό.

Η Τζέιν και ο Μάικλ την κοιτούσαν αποσβολωμένοι.

«Μα την είδα», ψιθύρισε ο Μάικλ. «Είμαι σίγουρος πως ήταν άδεια».

«Σουτ!» είπε η Τζέιν, καθώς η Μαίρη Πόπινς έβγαζε ένα μεγάλο μπουκάλι που έγραφε στην ετικέτα: «Ένα Κουταλάκι του Γλυκού πριν από τον Βραδινό Ύπνο».

Ένα κουτάλι κρεμόταν από τον λαιμό του μπουκαλιού, και η Μαίρη Πόπινς το γέμισε με ένα σκούρο βαθυκόκκινο υγρό.

«Αυτό είναι το φάρμακό σας;» ρώτησε ο Μάικλ, με μεγάλο ενδιαφέρον.

«Όχι, το δικό σου», αποκρίθηκε η Μαίρη Πόπινς και του πρόσφερε το κουτάλι. Ο Μάικλ την κοίταξε ξαφνιασμένος. Ζάρωσε τη μύτη του. Άρχισε να διαμαρτύρεται.

«Δεν το θέλω. Δεν το χρειάζομαι. Δε θα το πιω!»

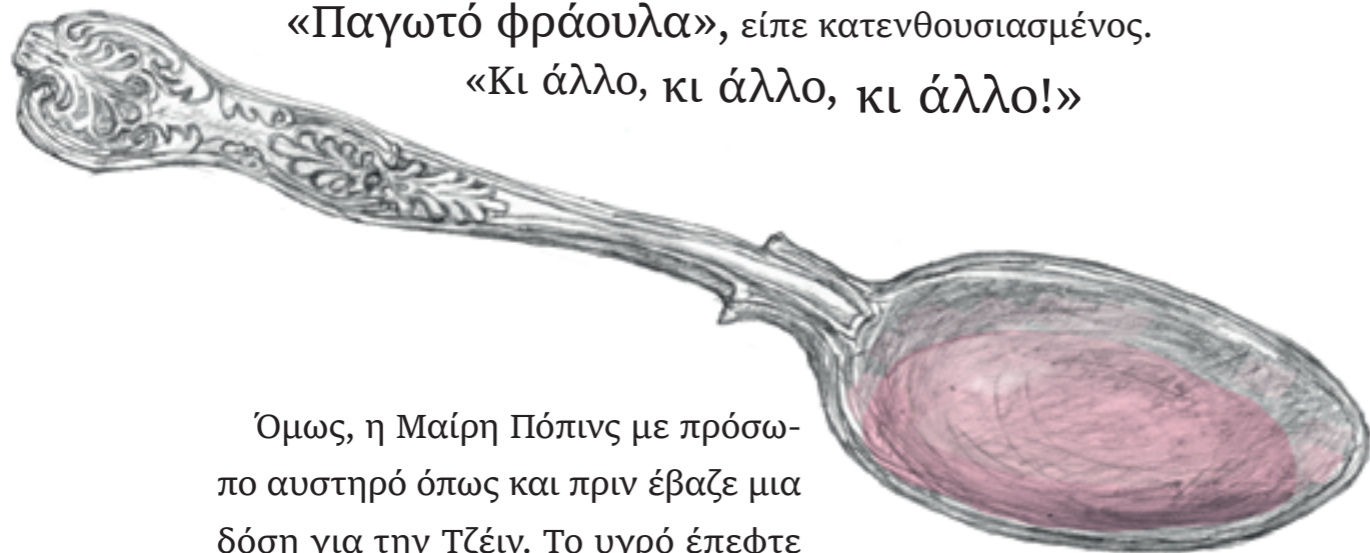
Όμως, τα μάτια της Μαίρης Πόπινς ήταν καρφωμένα πάνω του, κι ο Μάικλ ανακάλυψε ξαφνικά ότι δεν μπορούσες να την κοιτάζεις και να μην την υπακούς. Είχε κάτι παράξενο και ασυνήθιστο πάνω της – κάτι τρομακτικό και ταυτόχρονα εξαιρετικά συναρπαστικό. Το κουτάλι πλησίασε το στόμα του. Ο Μάικλ κράτησε την αναπνοή του, έκλεισε τα μάτια του και ρούφηξε τη γουλιά. Μια νοστιμότατη γεύση πλημμύρισε το στόμα του. Πλατάγισε τη

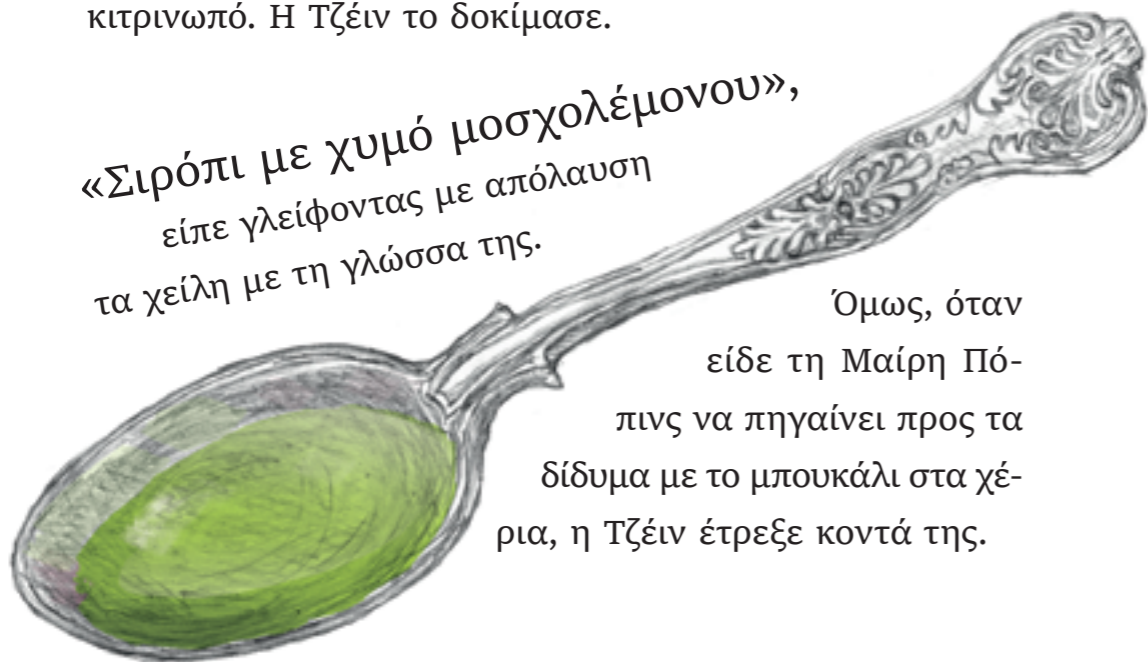
γλώσσα του για να την απολαύσει. Κατάπιε, κι ένα ευτυχισμένο χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του.

«Παγωτό φράουλα», είπε κατενθουσιασμένος.
«Κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο!»

Όμως, η Μαίρη Πόπινς με πρόσωπο αυστηρό όπως και πριν έβαζε μια δόση για την Τζέιν. Το υγρό έπεφτε στο κουτάλι, ασημένιο, πρασινωπό, κιτρινωπό. Η Τζέιν το δοκίμασε.

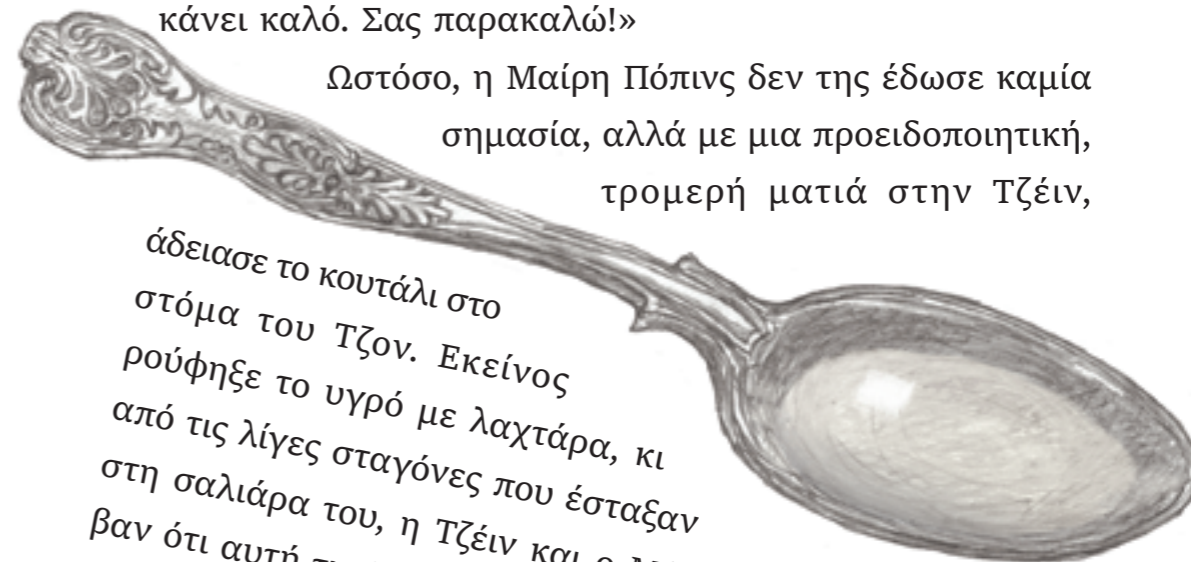
«Σιρόπι με χυμό μοσχολέμονου»,
είπε γλείφοντας με απόλαυση
τα χείλη με τη γλώσσα της.

Όμως, όταν είδε τη Μαίρη Πόπινς να πηγαίνει προς τα δίδυμα με το μπουκάλι στα χέρια, η Τζέιν έτρεξε κοντά της.

«Αχ, όχι, σας παρακαλώ. Είναι πολύ μικρά. Δε θα τους κάνει καλό. Σας παρακαλώ!»

Ωστόσο, η Μαίρη Πόπινς δεν της έδωσε καμία σημασία, αλλά με μια προειδοποιητική, τρομερή ματιά στην Τζέιν,

άδειασε το κουτάλι στο στόμα του Τζον. Εκείνος ρούφηξε το υγρό με λαχτάρα, κι από τις λίγες σταγόνες που έσταξαν στη σαλιάρα του, η Τζέιν και ο Μάικλ κατάλαβαν ότι αυτή τη φορά το κουτάλι είχε γάλα.

Μετά πήρε τη δόση της η Μπάρμπαρα, που γουργούρισε κι έγλειψε το κουτάλι δυο φορές.
Έπειτα η Μαίρη Πόπινς έβαλε άλλη μία δόση και την ήπιε με σοβαρό ύφος.

«Παντς με ρούμι»,
είπε, πλαταγίζοντας τα χείλη της και βάζοντας τον φελλό στο μπουκάλι.

Τα μάτια της Τζέιν και του Μάικλ γούρλωσαν κατάπληκτα, αλλά δεν είχαν πολύ χρόνο να το σκεφτούν, επειδή η Μαίρη Πόπινς στράφηκε προς το μέρος τους, αφού ακούμπησε πρώτα το θαυματουργό μπουκάλι στο ράφι του τζακιού.

«Και τώρα», είπε,
«στα κρεβάτια σας και σβέλτα».

Κι άρχισε να τους γδύνει. Τα παιδιά πρόσεξαν ότι ενώ τα κουμπιά και οι κόπιτσες χρειάζονταν κάθε λογής καλοπιάσματα από την Κέιτι Νάνα, για τη Μαίρη Πόπινς άνοιγαν με το που τα κοίταζε. Σε λιγότερο από ένα λεπτό βρέθηκαν στα κρεβάτια τους και παρακολουθούσαν, στο αμυδρό φως που έριχνε το φωτάκι νυκτός, τη Μαίρη Πόπινς να αδειάζει και τα υπόλοιπα υπάρχοντά της.

Από την ταξιδιωτική της τσάντα έβγαλε επτά φανελένιες νυχτικιές, τέσσερις βαμβακερές νυχτικιές, ένα ζευγάρι μπότες, ένα ντόμινο, δυο σκουφάκια μπάνιου κι ένα άλμπουμ με καρτ ποστάλ. Τελευταίο από όλα έβγαλε ένα πτυσσόμενο κρεβάτι εκστρατείας, με τις κουβέρτες και το πουπουλένιο του πάπλωμα, που το τοποθέτησε ανάμεσα στις κούνιες του Τζον και της Μπάρμπαρα.

Η Τζέιν και ο Μάικλ την παρακολουθούσαν κουκου-

λωμένοι. Ήταν όλα τόσο εκπληκτικά που δεν έβρισκαν τι να πουν. Όμως, ήξεραν και οι δυο ότι κάτι παράξενο και υπέροχο είχε συμβεί στον Αριθμό Δεκαεπτά της Οδού Κερασιάς.

Η Μαίρη Πόπινς, γλιστρώντας μια από τις φανελένιες νυχτικιές πάνω απ' το κεφάλι της σαν να 'ταν τέντα, άρχισε να γδύνεται. Ο Μάικλ, μαγεμένος απ' αυτή την παράξενη νέα άφιξη και μην μπορώντας να παραμείνει πια σιωπηλός, της φώναξε: «Μαίρη Πόπινς», είπε δυνατά, «δε θα μας αφήσετε ποτέ, ε;»

Καμία απάντηση κάτω από τη νυχτικιά. Ο Μάικλ δεν άντεξε άλλο.

«Δε θα μας αφήσετε, έτσι δεν είναι;» ξαναφώναξε με αγωνία.

Το κεφάλι της Μαίρης Πόπινς βγήκε από το άνοιγμα της νυχτικιάς. Φαινόταν πολύ αγριεμένη.

«Άλλη μια λέξη από εκείνη τη μεριά», είπε απειλητικά, «και θα φωνάξω τον αστυνομικό».

«Έλεγα μόνο», είπε υπάκουα ο Μάικλ, «ότι ελπίζουμε πως δε θα φύγετε σύντομα...» Όμως, σταμάτησε, αναψοκοκκινισμένος και σαστισμένος.

Η Μαίρη Πόπινς κάρφωσε σιωπηλή το βλέμμα της πάνω του και μετά πάνω στην Τζέιν. Έπειτα ρουθούνισε.

«Θα μείνω μέχρι ν' αλλάξει ο άνεμος», είπε κοφτά, έσβησε το κερί της και ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

«Α, εντάξει», είπε ο Μάικλ, μιλώντας τόσο στον εαυτό του όσο και στην Τζέιν. Όμως, η Τζέιν δεν τον άκουγε· σκεφτόταν όσα είχαν συμβεί και αναρωτιόταν...

Έτσι λοιπόν εμφανίστηκε η Μαίρη Πόπινς στον Αριθμό Δεκαεπτά της Οδού Κερασιάς. Και παρόλο που μερικές φορές έπιαναν τον εαυτό τους να λαχταρά τις πιο ήσυχες και πιο συνηθισμένες μέρες, όταν η Κέιτι Νάνα κυβερνούσε το σπιτικό, όλοι, γενικά, ήταν χαρούμενοι με την άφιξη της Μαίρης Πόπινς. Ο κύριος Μπανκς ήταν χαρούμενος επειδή δεν είχε αναγκαστεί να δώσει φιλοδώρημα στον αστυνομικό, μια κι εκείνη είχε καταφθάσει μόνη της και δεν είχε σταματήσει την κυκλοφορία. Η κυρία Μπανκς ήταν χαρούμενη που μπορούσε να λέει σε όλους ότι η νταντά των δικών της παιδιών ήταν τόσο μοντέρνα που δεν πίστευε στις συστατικές επιστολές. Η κυρία Μπριλ και η Έλεν ήταν χαρούμενες επειδή μπορούσαν να πίνουν φλιτζάνια δυνατό τσάι όλη μέρα στην κουζίνα και δε χρειαζόταν πια να επιβλέπουν το βραδινό φαγητό στο παιδικό δωμάτιο. Ο Ρόμπερτσον Άι ήταν κι αυτός χαρούμενος επειδή η Μαίρη Πόπινς εί-

χε μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια, κι αυτά τα γυάλιζε μόνη της.

Κανείς όμως δεν έμαθε ποτέ πώς ένιωθε η ίδια η Μαίρη Πόπινς, αφού η Μαίρη Πόπινς δεν είπε ποτέ τίποτα σε κανέναν...

**Μια έκδοση πολυτελής και μοντέρνα –
η Λόρεν Τσάιλντ υπογράφει μια
διαχρονική δημιουργία.**

Όταν ο ανατολικός άνεμος φέρνει τη Μαίρη Πόπινς στο σπίτι της οικογένειας Μπανκς κι εκείνη ανεβαίνει τη σκάλα γλιστρώντας στην κουπαστή, η ζωή της Τζέιν και του Μάικλ, των παιδιών της οικογένειας, αλλάζει: μαγικά κι απρόσμενα, όλα έρχονται τα πάνω κάτω... Το βιβλίο αυτό, μια καινούρια έκδοση για μια καινούρια γενιά αναγνωστών, έχει καταφέρει να μεταφέρει το μυστήριο και τη μαγεία μιας από τις πλέον αξιαγάπητες ηρωίδες της λογοτεχνίας. Με τα απαράμιλλα χρώματά τους, τα κολάζ και το ιδιαίτερο στιλ τους, οι εικόνες της Λόρεν Τσάιλντ εντυπωσιάζουν και θα γεμίσουν χαρά τις καρδιές τόσο των νέων όσο και των παλαιότερων αναγνωστών.

ψαδι

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

Από 7 ετών

ISBN: 978-618-01-3778-1

9 786180 137781

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24972